

COMITÉ VAN AANBEVELING

Drs. Frits Sollewijn Gelpke

oud-bestuursambtenaar NNG,
oud-voorzitter Nieuw-Guinea
Raad, historicus.

Dhr. Fred Korwa

Papua vertegenwoordiger, oud-
medewerker Ministerie van
Landbouw.

Drs. Cees van Dijk

oud-bestuursambtenaar NNG,
oud-minister van Ontwikke-
lings samenwerking en van
Binnenlandse Zaken.

Mr. Carel Schneider

oud-bestuursambtenaar NNG,
oud-ambassadeur, schrijver
(pseudoniem F. Springer).

Drs. Dirk Vlasblom

journalist NRC Handelsblad,
antropoloog en historicus
m.b.t. Papua.

Dhr. Joop van Zijl

radio- en televisiejournalist,
o.a. redactie NOS.

Dhr. Aad van den Heuvel

televisieprogrammamaker.

Mr. Jan Herman van

Roijen oud-ambassadeur in
Jakarta en Londen.

Berichten van nabij de varkensmarkt

Stichting Papua Cultureel Erfgoed (PACE) meldt zich weer bij u. We zijn verheugd te melden dat een hernieuwde financiering van het VSB fonds ons in staat stelt om ons werk voor de komende jaren voort te zetten. We zijn tevens in het jaarverslag 2006 van het fonds uitgelicht als een voorbeeldproject, en daar zijn wij trots op. Daarnaast hebben we recentelijk voor het eerst een gift van het Prins Bernard Cultuurfonds ontvangen, ook hiermee zijn wij bijzonder blij. Papua erfgoed wordt belangrijk geacht.

Nieuw pand, nieuwe burenen

PACE is eind januari jl. verhuisd naar de binnenstad van Utrecht. Het pand aan de St. Jacobsstraat is zowel groter als goedkoper dan ons oude onderkomen. We kunnen nu een deel van de collectie (tijdelijk) in ons kantoor verantwoord opslaan en een fotostudio inrichten voor het digitaal vastleggen van de artefacten. Onze bibliotheek is beter ingericht, toegankelijk voor bezoekers en bruikbaar voor de PACE salons die we gaan organiseren vanaf het najaar.

We zijn bewoners van Wijk C geworden, een oude volksbuurt in het centrum van Utrecht, met uitzicht op de prachtige Jacobijkerk. Naast deze kerk ligt een plein wat heel vroeger dienst deed als varkensmarkt. Papua's en varkens: dat kan geen toeval zijn...

Wij hebben ook nieuwe burenen. We delen de ruimte met de verwante organisatie Hulp Aan Papua's In Nood (HAPIN), een fondsorganisatie die al 35 jaar kleinschalige projecten op Papua ondersteunt. Deze opzet stelt de beide organisaties in staat om kantoorruimte, faciliteiten en kennis te delen.

Opening

PACE opende haar kantoor officieel in maart jl. In de Janskerk verzamelden 200 mensen zich voor een programma van zang, dans en interessante sprekers. Daarna werd er een receptie in het nieuwe kantoor aan de St. Jacobsstraat gehouden. Een delegatie van hooggeplaatste Papua's was aanwezig: Agus Alua, voorzitter van de Papua Raad (MRP), Corinus Berotabui, voorzitter GKI-kerk Papua, Agus Sumule, adviseur van gouverneur Bas Suebu, en Dominggas Nari (NGO vertegenwoordiger). Zij spraken over de toekomstplannen in Papua en dankzij hun aanwezigheid, de culturele

bijdragen van Eef Mamoribo en Mambesak en de mix en veelheid aan publiek, was de dag zeker geslaagd te noemen. De opening was een concrete vorm van samenwerking van PACE met HAPIN, COPAN en Werkgroep Papua Solidariteitsdagen.

Orale tradities, orale geschiedenis

PACE heeft de afgelopen jaren veel geïnvesteerd in het ontsluiten van materieel erfgoed. Maar er bestaat ook immaterieel erfgoed: de verhalen van mensen die tezamen een archief van herinneringen vormen. Het is van belang deze orale geschiedenis, ook wel mondelinge geschiedenis genoemd, vast te leggen omdat het ervaringen optekent, die anders niet gehoord worden. Veel mensen uit de Papua gemeenschap in Nederland laten blijken behoefte te hebben aan het optekenen van deze verhalen. En de urgentie wordt groter nu de generatie die de Nederlandse periode in Papua nog zelf heeft meegemaakt, snel verouderd.

PACE zal in de komende jaren hierin gaan investeren en gaat samenwerken met partijen die reeds ervaring hebben ontwikkeld op dit terrein (Moluks Museum, KITLV, Volksbuurtmuseum)

Mocht u interesse hebben in dit project; laat het ons weten: u bent welkom!

Nancy Jouwe, directeur PACE

Wisselingen in personeel en bestuur PACE

- Sophie Schreurs zal in juni aantreden als nieuwe officemanager en webbeheerder.
- Nancy Jouwe is per 1 februari benoemd tot directeur.
- Anita Bouwman, actief in officemanagement en beheer en behoud van artefacten, is per januari gestopt.
- Carmen Halfhide heeft haar taken op gebied van artefacten beheer/behoud overgenomen en nam de afgelopen maanden tijdelijk een aantal officemanagement taken waar.
- Diverse vrijwilligers zijn doorgestroomd naar andere werkplekken, waaronder Cecile van Druenen, die zeer actief was bij PACE op allerlei gebied.
- Jos Marey heeft zich teruggetrokken uit het algemeen bestuur en in zijn plaats is Rene Kipuw gekomen.
- Huub van der Erve is aspirant bestuurslid in het dagelijks bestuur.

Het PACE-logo is een deel van de randversiering onderaan een

Marind-tifa/ trommel.

De Marind wonen in het zuidoosten van Papua.

Waar of niet waar? (deel 4)

Een paar jaar geleden maakte ik, vanuit de interesse en ervaring die ik had met textiele technieken, een map met aanwijzingen voor het bekijken van die technieken, zoals ze toegepast werden in West Papua, en gaf die aan mijn medevrijwilligers als ondersteuning van ons beschrijvingswerk.

In die map stond onder andere, dat in West Papua van oudsher niet werd geweven en dat alle geweven doeken, die ons onder ogen mochten komen, geïmporteerd waren vanuit andere Indonesische eilanden. Dat is niet waar, en dat heb ik in de tweede versie moeten wijzigen.

Toch had ik al vóór die eerste versie het boek van dr. G.J. Held gelezen, *De Papoea Cultuurimprovisator*. Op p. 12 spreekt hij van '...de soms zeer grillige spreiding van cultuurelementen. Zo vindt men weeftechniek in Sarmi...' Dit regeltje wordt op dezelfde bladzijde geïllustreerd met een foto van een man uit Jakarta achter een weefgetouw en op p. 13 een kaartje van de spreiding van het weven, waaronder staat: naar gegevens van H. Ling Roth en B.M. Goslings.

Zo'n foto, waarschijnlijk gemaakt in een museum in Jakarta, waarbij een aanwezige medewerker gevraagd is even met het getouw te gaan zitten en het met de voeten te spannen, zet je toch op het verkeerde been. De plaats Sarmi aan de noordkust deed vreemd aan (de Vogelkop zou ik dan waarschijnlijker gevonden hebben) en op het oorspronkelijke kaartje, dat ik terugvond in het boek *Studies in Primitive Looms* van H. Ling Roth stond op p. 106 de stippellijn van S. Matthias (Mussau) naar Sarmi niet getekend (eerste uitgave van het Bankfield Museum, Halifax, Yorks 1918, heruitgave 1978 en 1981, University Press, Cambridge).

Toen dacht ik: dat moeten we nog eens precies uitzoeken, de techniek lijkt zo toch niet erg inheems, en voorlopig is het belangrijker de aandacht te vestigen

op de minder bekende lus- en vlechttechnieken die in ieder geval 'echt Papua' zijn, dan de zoveelste studie over weven (ik weet, dat over de begrippen inheems en echt Papua altijd te twisten valt!).

Met dat uitzoeken zijn we inmiddels al een poosje bezig, omdat ik van verschillende zijden de opmerking kreeg, dat bij Sarmi toch echt geweven was.

Yvo Heller van Antiquariaat Gemilang hielp me aan het werk van B.M. Goslings, waaronder een artikel in twee nummers van *Nederlandsch Indië Oud en Nieuw* (jaargang 13, 3 en 4): Het primitiefste der primitieve Indonesische weefgetouwen. Dat gaat over een getouw van de Tanimbareilanden, maar op p. 119-122 komt het weven in de streek rond Sarmi (plus de eilanden daar voor de kust) en de verspreiding van het weven in het Zuidzeegebied ter sprake, met als illustratie een foto uit 1922 van een Papua weefster aan haar getouw. Hoe het weven daar terecht is gekomen was een raadsel, waarvoor verschillende oplossingen gezocht waren. Als een van de mogelijkheden wordt genoemd een contact over zee met S. Matthias, eventueel langs de kust (zoals Held later tekende), maar daar tegen spreekt, zo zegt hij meteen op p. 121, dat op die hele route geen spoor van weven of geweven doeken te vinden is. Dus Held heeft dat lijntje wel iets te makkelijk getrokken.

Verder noemt Goslings een artikel van Snelleman, directeur van het Volkenkundig Museum te Rotterdam, in het jaarverslag van 1908, over een gift van L.A. van Oosterzee bestaande uit een weefgetouw, twee daarop vervaardigde weefsels en een foto van een weefster aan zo'n getouw.

Dat getouw en de weefsels zouden daar nu nog moeten zijn, en op mijn vraag ging Linda Hanssen, de textieldeskundige van het huidige Wereldmuseum, op zoek en vond uiteindelijk 4 getouwen en 8 doeken, plus de betreffende foto (een andere dan bij Goslings) en het artikel.

We hebben ze allemaal bekeken en gefotografeerd. En ze ook alvast even oppervlakkig vergeleken met de weefgetouwen en weefsels van Sangir en Ternate, omdat Snelleman daarnaar verwees, als mogelijke plaats van herkomst. We hebben ze allemaal bekeken en gefotografeerd.

Intussen vond Anton Ploeg in een boek van F. Kamma *Religious Texts of the Oral Tradition from Western New-Guinea* (Leiden 1978)

een noot op p. 174, waaruit blijkt, dat in die tijd nog één vrouw van de Sobé het weven beheerste.

Ook vond hij het artikel 'The Sobé People of Sawar and their Traditional Woven Cloth', van Flassy, Griapon en Lekitoo (uit: *Indigenous Peoples and Migrants of Northern Papua, Indonesia*, M.C. Howard (red.), White Lotus Press 2005), waarin een paar vrouwen, die nog steeds de kunst van het traditionele weven daar vaardig zijn, het hele proces van het bereiden van de plaatselijk gevonden vezels (uit bladeren van de nibungpalm) en het weven en het gebruik van de doeken (terfo) beschrijven.

Het bleek, dat Howard, met N. Sanggenafa, een eerder artikel geschreven had in *Expedition* (1999, vol. 41, issue 3, p. 8): 'Terfo, Survival of a Weaving Tradition in New Guinea', met foto's van de preparatie van de vezels, een literatuurstudie, en een opbouw van een

mooie hypothese voor de herkomst, aldus samengevat: 'Thus, it can be argued that terfo provides us with a unique view of the type of cloth made by the earliest Austronesians, representing a survival of pre-ikat as well pre-cotton weaving and dyeing on the earliest types of loom known in Southeast Asia.'

Toch lijkt me het laatste woord hierover nog niet geschreven. Het is inderdaad een heel oud type getouw, van plaatselijk materiaal, en het weefsel laat zien, dat men de basismogelijkheden van dat getouw op een fraaie wijze gebruikt. Maar of het op die plaats een overblijfsel is uit zeer oude tijden? Waarom dan alleen daar en bijvoorbeeld niet op de Schouten-eilanden? En wat te zeggen van het gebruik van geklopt bastvezeldoek voor de dagelijkse kleding daar? Het weven heeft duidelijk een aparte positie ingenomen.

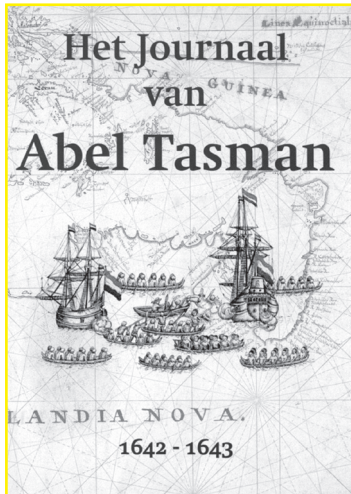
Mieke Kijne

Pas verschenen boeken

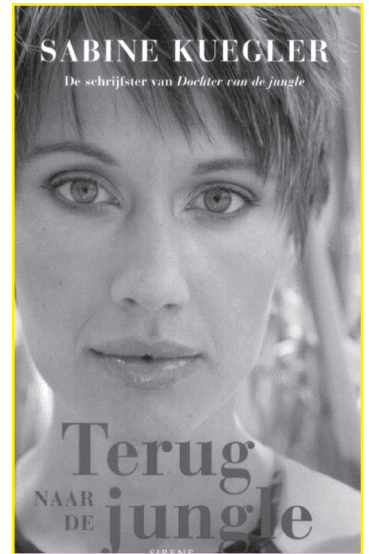
Vibeke Roeper & Diederick Wildeman (2006) *Het journaal van Abel Tasman 1642-1643*
Zwolle, Waanders (Den Haag, Nationaal Archief), 208 pp., € 17,95, isbn 978 90 4008 205 4

Op 14 augustus 1642 vertrokken twee schepen, de Zeehaan en de Heemskerck, onder bevel van commandeur Abel Tasman uit Batavia, de hoofdzetel van de VOC in Azië om het geheimzinnige Zuidland te ontdekken. Op de terugweg verkende hij de Noordkust van Nieuw-Guinea en bracht deze in kaart. Hierbij had men ook contact met Papoea's; 'Dit volk was geheel naakt, hun lichaam heel zwart, het haar kroezend als bij de kaffers, maar niet zo wollig en hun neuzen zijn niet zo plat. Sommigen hadden witte ringen van (zo leek het) been om de armen, sommige waren in het gezicht met kalk bestreken en hadden op het voorhoofd een stuk boombast van drie vingers breed.'

Sabine Kuegler (2007) *Terug naar de jungle*
Amsterdam, Sirene, 239 pp., €19,95, isbn 978 90 5831 442 0

Een groot deel van haar jeugd leefde Sabine tussen de Fayu in Irian Jaya. Na haar verblijf in Europa keert zij naar 15 jaar terug. Het paradijs van haar kindertijd blijkt niet meer te bestaan. Het wordt bedreigd door de oprukkende westerse beschaving en zij realiseert zich de repressie van het Indonesische bewind en maakt de keuze voor het land en de mensen van haar jeugd.

Even voorstellen... Stagiaire Nansam Hanasbei

Sinds 4 april loop ik stage bij Stichting Papua Cultureel Erfgoed. Ik ben momenteel derdejaars student Human Logistics aan de Hogeschool van Amsterdam. Dit is een vierjarige technische studie, die de meeste nadruk op de logistieke aspecten van een project legt. Centraal staan de omgang met beschikbaarheid van tijd (planning), capaciteit (mensen, ruimten, machines) en voorraden (dingen en informatie).

Momenteel ben ik druk bezig met het vergaren van informatie over PACE, de mensen en de werkzaamheden. PACE heeft de afgelopen 3 à 4 jaar gewerkt aan veel verzamelen, najagen en opbouwen van een netwerk en aan kwantiteit van verzameld goed. De stichting is op dit moment toe aan meer kwaliteit. De komende tijd zal ik mij bezig gaan houden met het ontwikkelen van een kwaliteitshandboek als een systeem dat bestaat uit procesbeschrijvingen, procedures of werkinstructies, beleidslijnen, formulieren, vinklijsten, voorbeelden, trainingsmateriaal en ondersteunende tools op het gebied van alle stappen binnen het proces van collectiebeheer.

Waarom PACE?

Ik ben een tweede generatie Papua en altijd erg nieuwsgierig naar alles wat met Papua te maken heeft, de historie, de cultuur, de politieke situatie... Als Papuajongere probeer ik mijn steentje bij te dragen aan het onder de aandacht brengen van de huidige situatie in Papua. PACE zet zich in voor het beheer, behoud en als einddoel ook het repatriëren van het Papua erfgoed. Dit is een doelstelling waar ik mij graag voor wil inzetten! Ik kom op het kantoor van PACE werkelijk oren en ogen tekort als ik zie welke schat aan informatie hier allemaal binnen handbereik ligt.

Schenkingen

...aan de boekenkast

- Het Moluks Museum heeft boeken van ontdekkingsreiziger Le Roux geschonken.
- De heer J.W. (Han) Schoorl leverde een substantiële bijdrage
- Regelmatige schenkingen komen van mev. Phia de Groot-Licher, HAPIN, het KITLV en de heer Chris de Beet.

...van artefacten en geluid

- Mevrouw Hazenkamp- Gaillard heeft een collectie artefacten geschonken die verzameld zijn door haar overleden echtgenoot. Hij werkte begin jaren 60 voor de gronddienst van de KLM op Biak.
- De dames Nel Lamme en Gepke van Rooijen schonken 3 trommels en 3 speren.
- Mevrouw G. M. van der Lee heeft een groot aantal artefacten afkomstig uit de Geelvinkbaai en het Centrale Bergland en 5 boeken geschonken. De voorwerpen komen uit de verzameling van haar overleden ouders, beiden waren in de jaren '50 als arts werkzaam aan de Waropenkust.
- De heer L. van der Graaf heeft vier cd's met interviews van Nicolaas Jouwe aangeleverd.

Activiteiten kalender Stichting Papua Cultureel Erfgoed 2007

mei	Verschijning PACE Nieuwsbrief, jaargang 6, no. 10
20 mei	Lezing over Manokwari door Erik Markus, i.s.m. PACE Pasar Malam Besar, Den Haag, Bibit theater www.pasarmalambesar.nl
27 mei	Lezing over Papua nu door Nancy Jouwe Pasar Malam Besar, Den Haag, Bibit theater www.pasarmalambesar.nl
24 juni	Stand staan op Wereldfeest Julianapark Utrecht www.wereldfeestutrecht.nl
september	Start PACE salons: reguliere bijeenkomsten in de bibliotheek van het PACE kantoor, met films, lezingen, discussies en verhalen
9 september	12-17 uur: Open Huis in het PACE kantoor tijdens het Utrecht Uitfeest
6 oktober tot dec.	Ontrafelde traditie, raffinement in textieltechnieken van eind West Papua Nationaal Vlechtmuseum Noordwolde
november	Verschijning PACE Nieuwsbrief, jaargang 6, no. 11 Bisjpalen tentoonstelling Wereldmuseum/ Tropenmuseum

Papua erfgoed in bezit?

U kunt het laten beschrijven, in bruikleen geven of schenken.

Niet alleen musea, archieven of bibliotheken bezitten Papua cultureel erfgoed. Veel mensen hebben thuis zelf ook authentieke kunst- en gebruiksvoorwerpen uit Papua of boeken, tijdschriften, foto's, filmbeelden, rapporten en dagboeken. U kunt bijdragen aan ons werk door uw collectie door PACE te laten beschrijven. Daarnaast kunt u het ook in bruikleen geven of schenken.

Wij zorgen voor goede afspraken met de bruiklenner of schenker en zorgen voor verantwoord beheer in nationaal erkende depots.

Laat het ons weten!

PACE zoekt donateurs

Stichting PACE streeft naar het digitaal ontsluiten van Papua cultureel erfgoed als mondiale bron en wil Papua cultureel erfgoed promoten en toegankelijk maken in Papua.

U kunt ons helpen onze doelen te verwezenlijken door donateur te worden. Als u € 15,00 of meer doneert per jaar, dan ontvangt u de PACE Nieuwsbrief evenals uitnodigingen voor de kleinschalige evenementen die wij vanaf 2007 regulier op ons nieuwe kantoor in Utrecht (op loopafstand van Utrecht CS) zullen organiseren.

ONDER
NCSGM
LTUUR
NEMEM
SCHAP

BESTUUR

Pim Schoorl, vice-voorzitter
Fransje Sollewijn Gelpke, secr.
Peter Waal, penningmeester
Piet Bots

Paul van den Brink
Leo Dubbeldam
Huub van der Erve (aspirant lid)
Harry van der Heide

Suzie Joku
Harry Kamma
Rene Kipuw
Rogier Smeele
Jaap Timmer

BUREAUSTAF

Carmen Halfhide
Nansam Hanasbei (stagiaire)

Sjoerd Jaarsma
Koen de Jager
Nancy Jouwe
Erik Koren

Sophie Schreurs

RAAD VAN ADVIES

Dhr. Otto Ap

Drs. Jone Bos

Drs. Nol Hermans

Drs. Fer Hoekstra

Mevr. Eef Mamoribo

Drs. Kees van den Meiracker

Drs. Frans Peters

COLOFON

PACE Nieuwsbrief is een uitgave van de Stichting Papua Cultureel Erfgoed.

ABONNEMENT

PACE Nieuwsbrief verschijnt minimaal eenmaal per jaar. De nieuwsbrief wordt toegezonden aan onze donateurs.

REDACTIE

Koen de Jager

Nancy Jouwe

Miekee Kijne

OPMAAK

Sjoukje Rienks

REDACTIEADRES

info@papuaerfgoed.org

donaties

Uw bijdrage kunt u overmaken op Postbank 9112842 m.v.v.

• 'gift' of 'donatie'

• minimaal € 15,00

t.n.v. St. Papua Cultureel

Erfgoed, St. Jacobsstraat 205

3511 BP Utrecht

Stichting Papua Cultureel Erfgoed

St. Jacobsstraat 205
3511 BP Utrecht

T: 030 6045422

F: 030 6046885

info@papuaerfgoed.org

www.papuaerfgoed.org

Postbank: 9112842

KvK nummer: 320 87784

Een tentoonstelling in een museum

PACE verkeert in de prettige omstandigheid, dat zij op alle gebied geadviseerd en geholpen wordt door vakmensen van grote en kleinere musea. We kunnen terecht bij het Rijksmuseum voor Volkenkunde, het Tropenmuseum en het Wereldmuseum, en we kunnen de voorwerpen die wij moeten beschrijven, vergelijken met gegevens uit hun collecties, of die collecties zelf bekijken in de depots, en ook zien hoe die opgeslagen en verzorgd worden. PACE heeft nauwe banden met deze musea, dat helpt enorm.

Maar dan loop je opeens tegen een ogenschijnlijk heel ander vakmuseum aan. Een aantal jaren geleden kwamen mijn man en ik in Noordwolde (Fr.) in het Nationaal Vlechtmuseum. Het museum is gevestigd in de voormalige Rijksrietvlechtschool, opgericht in 1912 om de plaatselijke bevolking op te leiden in het maken en ontwerpen van rieten en rotan meubelen. De toenmalige directeur wilde de leerlingen een ruime belangstelling bijbrengen en hij schreef naar alle bestuursambtenaren in de overzeese rijkdelen, of ze het plaatselijke vlechtwerk naar hem op wilden sturen. Zo kreeg de school, en nu het museum, een collectie ethnografica als voorbeeld in techniek en stijl. Bovendien bleek er ook een bibliotheek te zijn met vrijwel alle boeken over het vlechten uit de hele wereld.

Daar kwam ik in contact met conservatrice Tellervo Barnhoorn en Esmé Hofman. Barnhoorn is via haar werk als beeldend kunstenaar met vlechten in aanraking gekomen. Hofman volgde een vlechtopleiding in het Zuid-Duitse Lichtenfels (een echte ouderwetse vakopleiding waar ze ook heeft geleerd oude collecties vlechtwerk te analyseren en te reconstrueren) en heeft in het Vlechtmuseum het Kenniscentrum Vlechten opgezet, waar ook cursussen plaatsvinden. Het kenniscentrum heeft internationale contacten en helpt vrouwencoöperaties in andere landen met de herintroductie van oude vlechttechnieken. De dames waren erg geïnteresseerd in het werk van PACE en lieten een aantal Asmattassen en armbanden zien, die ze van de paters in Tilburg gekregen hadden. Dankzij hun uitgebreide hulp heb ik geleerd hoe vlechtwerk onderzocht moet worden.

Een paar foto's van de mooie borstharnassen uit de PACE collectie bracht hen op het idee van een tentoonstelling. Een heel goed idee wat ik meteen wilde koppelen aan de enorme verscheidenheid aan gebruikte technieken in Papua. Graag wilde ik nadruk leggen op de weinig bekende werkwijzen van dit specifieke gebied en het geheel verhelderen met werktekeningen en reconstructies.

Het zou mensen op een andere manier moeten leren kijken naar het handwerk en Nederlandse ambachtslieden en textielkunstenaars kunnen inspireren.

Die tentoonstelling, **Ontrafelde Traditie**, komt er nu, in het najaar. We zijn er al een half jaar voor aan het werk, vooral de reconstructies zijn niet eenvoudig. Van een paar traditionele technieken kochten we toeristische toepassingen, die we letterlijk ontrafeld hebben. De documentatie kost ook veel tijd. De genoteerde gegevens zijn vaak nogal miniem en we proberen via oude boeken en foto's meer te weten te komen over herkomst en gebruik.

De getoonde voorwerpen komen uit de PACE collectie en de collectie van het Universiteitsmuseum van de Rijksuniversiteit Groningen. Daar beheert adjunct-directeur/conservator Nico de Jonge onder andere de volkenkundige collectie die afkomstig is uit het voormalig Volkenkundig Museum 'Gerardus van der

EA_18_63_b: Tasje gemaakt van vlechtwerk van pandabladd. Aan de voorkant is bovenaan een extra versiering aangebracht die bestaat uit een vlecht die is vastgezet met zijstroken op de bovenkant van de tas. Op deze rand is een versiering van pitjes geregen. Op de tas, onder de aparte randstrook is nog een extra versiering aangebracht, bestaande uit 9 over de breedte verspreide kwastjes.

Leeuw'. Nico heeft een enorme kennis en ervaring op het gebied van de materiële cultuur, zowel door zijn langdurig veldwerk in de Zuidoost-Molukken, als door zijn werk in het RMV en zijn medewerking aan publicaties en tentoonstellingen, waarvan de laatste die in de Nieuwe Kerk in Amsterdam, in het kader van het Indonesisch-Nederlandse project 'Shared Cultural Heritage'.

Wie veldwerk doet in Oost-Indonesië, moet wel oog krijgen voor vlecht- en weefwerk, het daarbij gebruikte materiaal, en zich verdiepen in de betekenis van dat werk en de producten ervan in de cultuur. Dat maakt zijn hulp bij deze tentoonstelling bijzonder en waardevol.

We hebben laatst mooie voorwerpen uitgezocht in het depot, o.a. uit de collectie Van Baaren.

Tijdens de tentoonstelling zijn er workshops onder leiding van o.a. Nel Wambrauw, die vroeger op school nog allerlei vlechtwerk heeft leren maken van Nènè Inuri uit de Geelvinkbaai. Uit Papua komt Loisa Mirino Ronsumbre, van vrouwenorganisatie P3W in Jayapura, laten zien hoe men draagnetten en manden maakt. De tentoonstelling zal geopend worden door Paulien van der Zee, van de universiteit van Gent, met een presentatie over de Pir-matten van de Asmat.

Miekee Kijne, curator tentoonstelling

EA_71_22_b: Benen dolk met snijvlak van vier weerhaken. Aan weerszijden zijn kasuarisveren en rode en grijze pitten te zien, bijeengehouden door vlechtwerk.

Ontrafelde traditie, raffinement in textieltechnieken van West Papua
6 oktober tot eind december 2007

De expositie is tot stand gekomen door samenwerking van het Universiteit Museum Groningen, de Stichting PACE en het Nationaal Vlechtmuseum Noordwolde/Nationaal Kenniscentrum Vlechten.

Nationaal Vlechtmuseum Noordwolde
Mandehof 7
8391 BG Noordwolde
0561 431885
museum@noordwoldevlechtdorp.nl
www.noordwoldevlechtdorp.nl
Contactpersoon: T. Barnhoorn en/of E. Hofman

Wat doet PACE?

Stichting Papua Cultureel Erfgoed (PACE) is opgericht in 2001 en gehuisvest in Utrecht-centrum. Doelen van de stichting zijn:

- Het Papua cultureel erfgoed in Nederland inventariseren, digitaliseren en beheren, in samenwerking met musea en particulieren.
- Het beschermen en promoten van Papua cultureel erfgoed, in samenwerking met musea en aanverwante instellingen in Nederland en Papua.

PACE heeft de ambitie om een positie als centrale mondiale vraagbaak voor kennis en informatie over Papua cultureel erfgoed te ontwikkelen en te versterken

PACE richt zich op alle vormen van erfgoed: boeken en documenten, artefacten/objecten, beeld materiaal (films, video's, dia's en foto's) en mondelinge geschiedenis.

Wat biedt PACE?

PACE biedt een prettige en informele werksfeer en een lichte kantoorruimte met alle basisfaciliteiten in de binnenstad van Utrecht. Het PACE kantoorteam is divers in leeftijd, gender en etniciteit en bestaat uit vijf parttime stafmedewerkers en diverse vrijwilligers. Je wordt altijd begeleid in je werk door een van onze stafmedewerkers. Er wordt gezamenlijk geluncht op kantoor, rond 12.30. Daarnaast bieden we een reiskosten vergoeding.

Wat zoekt PACE?

Wij zijn op zoek naar vrijwilligers die

- Interesse hebben in het werken met erfgoed (ethnografische voorwerpen, boeken, documenten, foto's, dia's en films, verhalen optekenen)
- Het leuk vinden om aan te pakken
- Goed kunnen omgaan met computers
- Zorgvuldig en gemotiveerd zijn
- Bij voorkeur MBO denk/werkniveau (of hoger) hebben
- Bereid zijn om zich voor een bepaalde periode gemiddeld ½ à 1 dag per week zich in te zetten (meer dagen per week mag ook)

Voor de onderstaande werkzaamheden zoeken we momenteel versterking:

- **Registreren en scannen**
 - a Boeken scannen
 - b Registreren van basisgegevens beeldmateriaal
 - c Registreren van basisgegevens artefacten
 - d Beeldmateriaal scannen
- **Stills maken**
Bekijken van films, maken van representatieve stills, registreren/beschrijven ervan
- **Ophalen van materiaal** bij particulieren en instellingen (hele land)
- **Fotograferen** van artefacten op kantoor
- **Webredactie** achtergrond teksten schrijven voor de website en research doen
- **Evenementen medewerker** organiseren kleinschalige evenementen
- **Projectmedewerker mondelinge geschiedenis** interviewen van mensen inclusief verslag maken
- **Iets doen** iets doen voor de organisatie maar niet persé bovenstaande taken

Interesse? Of wil je eerst wat meer weten en heb je vragen? Neem contact op!
Vragen naar Nancy Jouwe, Carmen Halfhide, of een andere stafmedewerker.